

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Chuyển văn bản Bức thư của thủ lĩnh da đỏ thành một văn bản tự sự lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Chuyển văn bản Bức thư của thủ lĩnh da đỏ thành một văn bản tự sự lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Chuyển văn bản Bức thư của thủ lĩnh da đỏ thành một văn bản tự sự lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Bài văn Chuyển văn bản Bức thư của thủ lĩnh da đỏ thành một văn bản tự sự

Thưa ngài! Ngài có thư ạ!

Chàng thanh niên da đỏ có mái tóc xoăn và đôi mắt sáng; kính cẩn đưa cho thủ lĩnh của mình một bức thư.

Thủ lĩnh Xi-át-ton hỏi:

- Thư của ai vậy?

- Thưa ngài, của tổng thống Mĩ Phreng-klin pi-ơ-xơ ạ! Chàng thanh niên đáp

- Hừ, đồ tham vọng bi ổi! Làm sao ta có thể bán đất đai của tổ tiên cho chúng được!

Thủ lĩnh Xi-át-ton rít lên. Dường như bao nhiêu nỗi bực bội, căm uất trong lòng ông tích tụ lại nay mới có dịp bùng lên. Ông giậm chân, giậm tay, đập bàn đập ghế như thể tổng thống Mĩ Phreng-klin pi-ơ-xơ đang ở trước mặt ông.

- Thưa ngài, ngài có trả lời thư không ạ?

Chàng thanh niên rụt rè hỏi:

- Ta sẽ viết thư trả lời hấn. Ta phải dạy cho hấn một bài học.

Rồi thủ lĩnh bảo chàng thanh niên:

- Đem giấy bút lại đây cho ta!

Viết gì nhĩ? Thủ lĩnh tự hỏi mình. Trong óc ông hiện lên hình ảnh nhiều năm về trước. Lúc bấy giờ, ông còn là một chàng trai. Cả bộ lạc của ông đang sống yên bình giữa thiên nhiên tươi đẹp và thoáng đãng. Những buổi ban mai, chàng thanh niên Xi-át-ton say mê ngắm những hạt sương long lanh đọng trên lá cây, ngọn cỏ. Những đêm trăng sáng, Xi-át-ton cùng bạn bè ca hát, nhảy múa trên đất mẹ.

Kí ức sống lại, và thủ lĩnh Xi-át-ton đặt bút viết những dòng đầu tiên trong bức thư trả lời tổng thống Mỹ:

...Đôi oái đồng bào tôi, mỗi tác đất là thiêng liêng, mỗi lá thông óng ánh, mỗi bờ cát, mỗi hạt sương long lanh trong những cánh rừng rậm rạp, bãi đất hoang và tiếng thì thầm của côn trùng là những điều thiêng liêng trong kí ức...

Thủ lĩnh Xi-át-ton không thể hiểu nổi tại sao người da trắng khi chết đi lại mong được lên thiên đàng, dạo chơi giữa các vì sao và quên đi đất nước họ sinh ra. Còn người da đỏ của ông lại mong trở về đất mẹ.

Ông viết tiếp:

...Còn chúng tôi, chúng tôi chẳng thể quên được mảnh đất tươi đẹp này. Bởi lẽ mảnh đất này là bà mẹ của người da đỏ. Chúng tôi là một phần của mẹ và mẹ cũng là một phần của chúng tôi. Những bông hoa ngát hương là người chị, người em của chúng tôi. Những mồm đá, những vũng nước trên đồng cỏ, hơi ấm của chú ngựa con và của con người, tất cả đều cùng chung một gia đình...

Trong kí ức của thủ lĩnh Xi-át-ton lại hiện về cái ngày mà người da trắng xuất hiện. Họ lăm lăm những cái ống dài khắc ra lửa (Hồi đó người da đỏ chưa biết đó là súng). Họ rượt theo đồng bào của ông đến tận con sông lớn đầu nguồn. Hàng ngàn người đã ngã xuống trước những cái ống quái ác khắc lửa. Máu họ nhuộm đỏ dòng sông: Nỗi căm hận trong ông trào lên ngọn bút:

Dòng nước óng ánh, êm ả trôi dưới những dòng sông, con suối đầu chỉ là những giọt nước, mà còn là máu của tổ tiên chúng tôi.

Thủ lĩnh Xi-át-ton còn nhớ rất rõ, sau khi đã xua đuổi những bộ tộc da đỏ vào tận rừng sâu, chiếm được đất đai của họ, bọn da trắng thi nhau khai thác đất đai làm giàu. Những đồn điền mọc lên. Rồi những thành phố mọc lên. Rồi những nhà máy mọc lên. Khói của các ống khói đen nhả ra vấy bẩn cả bầu trời. Rồi bụi bặm từ các nhà máy xi măng, những công trường... tưởng như ngạt thở!

Không thể để chúng làm vấy bẩn bầu không khí của ta. Thủ lĩnh bèn viết:

Không khí quả là quý giá đối với người da đỏ, bởi lẽ bầu không khí này là của chung, cây cối, những con người và muông thú cùng nhau hít thở. Người da trắng cũng cùng chia sẻ hít thở bầu không khí đó. Nhưng hình như người da trắng chẳng để ý gì đến nó.

Bọn da trắng thật là tàn ác! Quân dã man! Thủ lĩnh Xi-át-ton gầm lên.

Ông nhớ lại cảnh ông đã tận mắt chứng kiến: Một con ngựa sắt nhả khói chạy qua đồng cỏ. Bọn lính da trắng trên con ngựa sắt đó trông thấy một đàn trâu rừng. Chúng nâng súng lên chĩa vào những con vật hiền lành, ngơ ngác. Những con vật đáng thương rú lên rồi ngã vật ra giãy giụa. Máu chảy lênh láng trên đồng cỏ. Bọn da trắng cười hô hố... Cả đàn trâu hàng triệu con giờ chỉ còn lại vài con nuôi trong công viên làm cảnh. Máu trong người thủ lĩnh Xi-át ton sôi lên.

Ông viết tiếp:

... Tôi là kẻ hoang dã, tôi không hiểu tại sao một con ngựa sắt nhả khói lại quan trọng hơn nhiều con trâu rừng... Con người là gì nếu cuộc sống thiếu những con thú? Và nếu chúng ra đi thì con người cũng chết dần, chết mòn rồi nỗi buồn cô đơn về tinh thần, bởi lẽ điều gì đã xảy ra với con thú thì cũng xảy ra với con người. Mọi vật trên đời đều có sự ràng buộc.

Phải gửi ngay lá thư này đến Pi-ơ-xơ, để hắn biết người da đỏ yêu đất đai, đất nước của mình biết nhường nào!

Con hãy chuyển ngay lá thư trả lời của ta đến Pi-ơ-xơ! - Thủ lĩnh gọi chàng thanh niên giúp việc - Con nhớ đưa đến tận tay hắn, càng sớm càng tốt.

"Không hiểu đọc thư này, tay Pi-ơ-xơ sẽ nghĩ như thế nào?". Thủ lĩnh Xi-át-ton nghĩ thầm. Và ông khẽ mỉm cười.